

בע"א (חדרה) 40689-11-13 - סולימאן מחאג'נה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 40689-11-13 - סולימאן מחאג'נה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 40689-11-13

סולימאן מחאג'נה

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[15.12.2013]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפני בקשה להארכת מועד להישפט ולביטול 3 דו"חות חניה: דו"ח מס' 20646352 מיום 24.5.99, דו"ח מס' 20137659 מיום 29.6.99, דו"ח מס' 21068655 מיום 13.7.99 (להלן: "הדו"חות") שניתנו למבקש בתחום שיפוטה של המשיבה.

טענות הצדדים

המבקש טוען כי מעולם לא קיבל הדו"חות ואך ביום 14.7.13 נודע לו לראשונה אודותיהם, עת הגיעו לביתו מעקלים וביקשו להוציא מיטלטלין מדירתו. באותן נסיבות שילם המבקש למעקלים את סכום החוב בסך של 2,187 ₪ "תחת מחאה" ועתה מבקש הוא להשיב הסכום לידיו בשל התיישנות העבירה.

לטענת המשיבה יש לראות את המבקש כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקש לא העלה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתו.

המשיבה טוענת כי שלחה למבקש שלוש הודעות תשלום הקנס בגין הדו"חות בדואר רשום ביום 13.1.00, קרי- במועד הקבוע בחוק (נספח ב' לתגובה).

המשיבה אף צרפה אישור מסירה מיום 11.11.08 אשר נמסר לבן משפחה של המבקש הגר עימו, (נספח ג') וטענה כי משכך, יש לדחות את טענת התיישנות העבירה.

כן טוענת המשיבה כי אין בנסיבות המקרה משום נסיבות חריגות המצדיקות קיום דיון במעמד הצדדים ויש לדחות את הבקשה.

דיון

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק.

אין חולק כי הדו"ח מושא הבקשה ניתן למבקש בשנת 1999 והמועד להישפט בגינו חלף זה מכבר. סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"); קובע כי במידה ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס.

עיון בנספח ג' לתגובת המשיבה מעלה כי דבר קיומו של הדו"ח מושא הבקשה היה ידוע למבקש לכל המאוחר בשנת 2008 (הדברים עולים מצירוף הנתונים המופיעים בנספח שכותרתו "פרטים נלווים לחיוב", אשר צורף לבקשה ובנספח ג' לתגובה, מהם עולה כי תיק הגביה הנזכר באישור המסירה (נספח ג') מתייחס לדו"חות מושא הבקשה). סעיף 230 לחסד"פ קובע כי "בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו". שבותי ועיינתי בבקשת המבקש בנסותי למצוא תשובה לשאלה מדוע ישב המבקש בחיבוק ידיים מאז 2008 ועד היום, אולם לא מצאתי כל טעם או הסבר לשאלה האמורה. נשאלת השאלה מדוע לא פנה כבר אז לבית המשפט בבקשות מתאימות?

באשר למועד הגשת בקשה להישפט, יפים דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 אריה שורשי נ' עיריית תל - אביב - אגף החניה (2.6.09):

"כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקש לא השכיל להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלל ודיון בטענותיו לגופן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. (...) משפנה לבית המשפט כשלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפך פסק דינו לחלוט, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה למתן רשות להישפט".
וכן דבריו ברע"פ 329/10 סדגר נ' מ"י (27.1.10) שם נקבע:

"עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המחוקק בעבירות מסוג זה היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאז ישנו מקום לשקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו (ראו רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009)).

כן ראו ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.09) שם שב בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 בציונו:
"נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון".

באשר לטענות המבקש לפיהן המשיבה לא נקטה בהליכים לגביית החוב, הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הקנס ומשכך אינן במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראה לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)).

כי כך, ומשהמבקש לא הסביר השהיו בפנייתו לבית המשפט, אני דוחה הבקשה. המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ב טבת תשע"ד, 15 דצמבר 2013, בהעדר הצדדים.